

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095222848/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Manden smilede tavs, og vi gik stadig dybere ind. Alting her, sa han så, er forunderligt før dig, men ikke nyt, du har aøet det, men i en milejern drøm – ellers var du aldrig kommet her.

Hvad er dette for en hule? spurte jeg; og hvad er det for en bakke, jeg i aften er kommet til at sidde på i stedet for den sædvanlige, hvor der måske nu sidder en og venter på mig?

Det er en høj, som mange forvilder sig op på og går skuffede nedad igen, men som kun få kommer ind i. Her kommer vi til den tredje spillemand.

Jeg stansede og lyttede, men ved de første toner for jeg forfødslet tilbage.

Det er jo bespøtteligt råbte jeg.

Ja, det er nyt; men ti nu, og hør efter.

Det vred og snoede sig, som ingen slanger kan gøre det; det sprutede og hvædede som dyr, jeg aldrig har hørt tale om, endi-ge har set; det vandede sig i en sorg, der ikke er som et menneskes, men så finø det i spot. Det blev til en lystig latter, og netop da jeg var kommet til at tænke på en jætte, der er i godt humør, knækkede latteren over i et skurrende hvin, som jeg gerne kunde ha tilskrevet en sønderreven titansjel, hvis det ikke i næste øjeblik var gået over i en tilfreds grynten, der bragte tanken hen på et mæt og fornøjet viddsvin; men straks efter blev dette til bønke og rå brøl som af et tirket rovdyr, og liksom jeg var ved at ryste af skræk, hvirvlede det op i et rasende brus af toner som noget, der færer til himmels.

Hvor tør noen spille det? sa jeg; hvor tør noget menneske tænke sliqt? Sådan en frækhed troede jeg slet ikke, der var til.

Uden at svare førte den anden mig videre og pegede så tavs på en fjerde spillemand.

Men da jeg hørte hans musik, forvirredes mine tanker, og det blev dunkelt omkring mig; jeg forstod intet. Derimod så jeg mig selv gå langt borte, dybt nede, lille og ussel. Men musikken hævede sig højt over mig, og det forekom mig, at den foroven var en sky af strillende fugle, men forneden et uhyre byldt af tykke, stærke slanger, viklede ind i hverandre, og som strakte sig op mod fuglene, men altid fækk magtesløse ned igen i mægtige vriddninger. Fjærne glimt begyndte at tændes i min sjæl; jeg så flygtige